

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobkyně **M. L.**, Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2014, č.j. 1802/1.30/14/14.3

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 26. 6. 2014, č.j.1802/1.30/14/14.3 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 19 148,98 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Františka Drlíka.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobu se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký ze dne 1.4.2014, č.j. 4889/10.72/14/14.3, kterým byla žalobkyně uznána vinou ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), za což jí byla uložena pokuta

dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 250 000 Kč. Současně byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Oblastní inspektorát práce provedl ve dnech 7. 3. 2013 až 11. 3. 2013 kontrolu v prodejně nábytku na adrese Rájec 157, kterou provozuje žalobkyně (dále též „prodejna“) dle § 5 odst. 1 písm. a) a v rozsahu dle § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), a dle § 125 v rozsahu dle § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, přičemž předmětem kontroly bylo dodržování pracovněprávních předpisů, zejména dodržování povinnosti vykonávat závislou práci v pracovněprávním vztahu. V prodejně byl dne 7. 3. 2013 zjištěn při výkonu práce, spočívající v hlídání prodejny a obsluze zákazníků, pan R. S., nar. X, který zde pracoval bez uzavřeného pracovněprávního vztahu – pracovní smlouvy, dohody o provedení práce či dohody o pracovní činnosti.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] V žalobě doručené soudu v poslední den lhůty pro podání žaloby, dne 1. 9. 2014, žalobkyně namítla, že ze strany žalovaného bylo postupováno v rozporu se správním řádem a řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, vykazuje zásadní právní vady.

[4] Zároveň se žalobou byl soudu doručen návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě. Žalobkyně uvedla, že výše uložené pokuty, byť v minimálním zákonném limitu 250 000 Kč, je pro ni likvidační, a to nejen pro její podnikání ale také v soukromé rovině. Představuje zásah obrovské intenzity do jejích majetkových poměrů. Nelze ani pominout skutečnost, že Ústavní soud vede řízení o návrhu na zrušení té části zákona o zaměstnanosti, která stanoví minimální výši pokuty za správní delikt nelegálního zaměstnávání. Navíc samotné uložení pokuty se opírá o nesprávné právní závěry.

[5] Podáním doručeným soudu dne 30. 9. 2014 žalobkyně doplnila žalobu. Poukázala na to, že Ústavní soud v mezidobí zrušil minimální hranici pokuty za předmětný správní delikt. Dále namítala, že kontrolní orgán nesprávně zjistil skutkový stav věci, kontrolní zjištění v den provedené kontroly bylo nepostačující. Dle žalobkyně výkon závislé práce R. S. nebyl přesvědčivě prokázán, jednalo se o běžnou mezilidskou výpomoc. Žalobkyně poukázala na znaky závislé práce vymezené v zákoníku práce, na judikaturu Nejvyššího správního soudu a v tomto světle analyzovala závěry správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný stručně shrnul průběh správního řízení. Konstatoval, že konkrétní vady napadeného rozhodnutí žalovaný rozvedl až v doplnění žaloby ze dne 30. 9. 2014. Vyslovil názor, že skutkový stav odpovídá všem dokladům obsaženým ve správním spise, byly opatřeny důkazy v potřebném rozsahu za účelem zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti s ohledem na ekonomii správního řízení. Shromážděné důkazy byly náležitě vyhodnoceny správními orgány obou stupňů, přičemž obě tato rozhodnutí tvoří s ohledem na judikaturu správních soudů jeden celek. Namítanou výpomocí se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval.

[7] Při stanovení výše sankce se žalovaný řídil závaznými právními předpisy. Pokud se prokáže spáchání předmětného deliktu, pak dojde k uložení sankce, jejíž minimální výše byla v době rozhodování 250 000 Kč. Žalovaný byl touto minimální výší vázán. Žalovanému je známo, že po vydání napadeného rozhodnutí byl dne 9. 9. 2014 vydán nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/2013. V době rozhodování však žalovaný nemohl postupovat jinak, byl povinen pohybovat se v mezích své působnosti stanovené zákonem. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[8] Pokud by soud shledal žalobu důvodnou s ohledem na nezákonnost pokuty, navrhl žalovaný, aby soud žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Odkázal na závěry uvedené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2014, č.j. 62A 81/2012-57, podle kterého *„v daném případě bylo sice rozhodnutí žalovaného zrušeno, nicméně závěr žalovaného o tom, že žalobce delikt spáchal, shledal soud souladným se zákonem. Nesprávnost byla zjištěna toliko ve výši uložené pokuty, a to s ohledem na nález Ústavního soudu, který v době aplikace předmětného ustanovení žalovaným neexistoval. Za této situace nelze úspěch ve věci dovozovat u žalobce ani u žalovaného, neboť nelze jednoznačným způsobem určit míru úspěšnosti jednotlivých procesních stran. To je důvodem, pro který zdejší soud rozhodl, že se žalobci ani žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení.“*

IV. Jednání před Krajským soudem v Brně dne 10. 10. 2016

[9] Jednání se včas předvolaný žalovaný nezúčastnil, omluvil se, navrhl, aby soud jednal v jeho nepřítomnosti. V písemném podání odkázal na své vyjádření k žalobě, zopakoval návrh, aby v případě zrušení napadeného rozhodnutí nebyla přiznána náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků.

[10] Rovněž žalobkyně setrvala na svých dosavadních stanoviscích. Prostřednictvím svého advokáta zdůraznila, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, R. S. neprováděl závislou práci, jednalo se pouze o výpomoc mezi přáteli. R. S. je důchodce, v objektu, kde má žalobkyně prodejnu, dříve pracoval, dochází tam na oběd, v případě potřeby žalobkyni vypomohl bez nároku na odměnu. Advokát žalobkyně vyslovil názor, že žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení. S rozhodnutím žalovaného nesouhlasila. I když v době podání žaloby bylo vedeno řízení u Ústavního soudu o nezákonnosti ustanovení o minimální výši pokuty, žalobkyně nemohla postupovat jinak, než podat žalobu. Rovněž potřebovala dosáhnout odkladného účinku, výše uložené pokuty pro ni byla naprosto likvidační. Soud ostatně podané žalobě odkladný účinek přiznal.

[11] Žalobkyně ve věci nenavrhovala žádné dokazování. Soud pouze zrekapituloval průběh řízení před správními orgány, při rozhodování vyšel z obsahu správního spisu.

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[12] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná.**

[13] Soud pokládá za nezbytné nejprve vymezit, v jakém rozsahu byl povinen napadené rozhodnutí přezkoumat.

[14] Žalobkyně podala žalobu ze dne 1. 9. 2014 na samém konci lhůty pro podání žaloby. Zároveň doručila soudu podání obsahující návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě. V samotné žalobě namítala pouze, že rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné, neboť nebylo postupováno v souladu se správním řádem a řízení vykazovalo zásadní právní vady. V návrhu na přiznání odkladného účinku pak žalobkyně namítala likvidační charakter pokuty, byť uložené v minimálním zákonném limitu, a upozorňovala rovněž na skutečnost, že Ústavní soud vede řízení o návrhu na rušení části zákona o zaměstnanosti, která stanoví minimální výši pokuty za správní delikt nelegálního zaměstnání. Námitky uvedené v těchto podáních soud posuzoval jako jeden celek.

[15] Až v podání ze dne 30. 9. 2014, doručeném osudu téhož dne, žalobkyně uplatnila konkrétní žalobní body, namítající nedostatečná skutková zjištění a zpochybňují prokázání naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu. Tyto žalobní body však byly uplatněny po lhůtě k podání žaloby, která činí v souladu s §72 odst. 1 zákona č. 150/2002 soudního řádu správního (dále jin „s.ř.s.“) 2 měsíce. Podle §71 odst. 2 s.ř.s. rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby.

[16] Protože v žalobě nebyly žalobní body ve vztahu ke zjištění a hodnocení skutkového stavu věci ani stručně uvedeny, v případě žalobních bodů namítajících nedostatečná a nesprávná skutková zjištění uvedených až v podání ze dne 30. 9. 2014 se jednalo o žalobní body uplatněné opožděně.

[17] Soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, podle kterého „*Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.*“

[18] Správní orgány prvního i druhého stupně kvalifikovaly skutek, jehož se měla žalobkyně dopustit, podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti jako umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1. tohoto zákona.

[28] Soud připomíná, že zákon o zaměstnanosti rozumí „nelegální práci“ dle § 5 písm. e) bodu 1. cit. zák. nově (od 1.1.2012) „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovní vztah“. Z důvodové zprávy k zákonu č. 367/2011 Sb., kterým byl zákon o zaměstnanosti s účinností od 1.1.2012 novelizován, přitom plyne následující odůvodnění nově kodifikované definice nelegální práce: „...Práci, která má být podle svých znaků závislé práce vykonávaná v pracovněprávním vztahu, vykonávají fyzické osoby buď jako osoby samostatně výdělečně činné, nebo na základě většinou písemných smluv podle občanského nebo obchodního zákoníku. Z tohoto důvodu nepodléhají právní ochraně zaměstnanců podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákoník práce"), a navíc v těchto případech dochází k významným únikům v oblasti pojistného i daní...“. Cílem

kodifikace nové definice nelegální práce (ve vztahu k předchozí definici zpřesňující) tak zjevně bylo zabránit obcházení zaměstnání formou výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo uzavíráním občanskoprávních smluv, aniž by jí bylo možno rozumět jako „práci načerno“.

[29] V daném případě byla uložena pokuta podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění platném v době rozhodování správních orgánů ve výši 250 000 Kč. Podle tohoto ustanovení se za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti uloží pokuta do 10 mil. Kč, nejméně však ve výši 250 000 Kč.

[30] Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobkyní byly včas uplatněny pouze námitky týkající se výše pokuty. Soud se tedy napadeným rozhodnutím zabýval pouze z tohoto hlediska. Soud podotýká, že touto otázkou by byl povinen se zabývat vzhledem k protiústavnosti ustanovení, dle kterého byla uložena pokuta, i bez vznesené námítky, ex offio.

[31] Plénium Ústavního soudu nálezem ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, vyhovělo návrhu Městského soudu v Praze a zrušilo § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012, ve slovech „*nejméně však ve výši 250 000 Kč*“, neboť shledalo, že je v rozporu s čl. 1, čl. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

[32] Ústavní soud dospěl k závěru, že zrušená část ustanovení, které již bylo sice novelizováno (s účinností od 1. 1. 2015 byla minimální částka pokuty snížena na 50 000 Kč), ale je stále ještě aplikovatelné, brání řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty je stanovena v takové výši, že omezuje rozhodující správní orgány přihlídnout ke specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Jde zjevně o nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosahuje ústavní dimenze, a je zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů by nemohla být v důsledku posuzované právní úpravy v nezanedbatelném množství případů spravedlivá, a tedy ani ústavně konformní.

[33] V daném případě bylo v době rozhodování žalovaného o pokutě nyní zrušené ustanovení platné a účinné a žalovaný při ukládání pokuty postupoval v souladu se zákonem. Skutečnost, že Ústavní soud vysloví protiústavnost tohoto ustanovení a zruší je, nemohla být žalovanému známa. Tato skutečnost se stala jistou až vyhlášením výše uvedeného nálezu Ústavního soudu, jde tak o okolnost, o které žalovaný během správního řízení nevěděl, zatímco krajskému soudu v době řízení o žalobě byla již známa.

[34] Procesní postup krajského soudu v případě existence skutkových či právních novot je upraven v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jak již ale uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, zveřejněném ve Sb. NSS pod č. 1275/2007, „*přes uvedené znění zákona však může být aplikace této zásady v praxi omezena. Z již dlouhodobé a konstantní judikatury Ústavního soudu se totiž podává, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nemůže soud vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí*

zrušena Ústavním soudem pro neústavnost. Tato ústavně konformní interpretace ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. je již běžně reflektována i judikaturou soudů obecných, včetně Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) při vědomí, že by tím soud sice konal podle jeho textu, nikoli však smyslu. Došlo-li tedy v době po vydání napadeného správního rozhodnutí ke změně právního stavu v důsledku zrušení právního předpisu Ústavním soudem pro neústavnost, není pochyb o tom, že taková změna musí být (navzdory zcela jednoznačnému znění § 75 odst. 1 s. ř. s.) zohledněna“.

[35] Soud v dané věci vycházel především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.12.2014, č.j. 6 Ads 80/2013-41, z něhož plyne, že „důsledky derogačního nálezu Ústavního soudu v řízení o kontrole norem, podle něhož ustanovení zákona bylo v rozporu s ústavní garancí základního lidského práva nebo svobody, je nutno uplatnit zásadně ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí, řízení o kasační stížnosti nevyjímaje“. Z uvedeného rozhodnutí se dále podává, že „zrušením § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve slovech „nejméně však ve výši 250.000 Kč“ nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13 otevřel Ústavní soud cestu k tomu, aby „správní orgány a soudy v probíhajících řízeních při ukládání pokuty za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce zohlednily osobní a majetkové poměry delikventa, aniž by je přitom limitovala protiústavně zakotvená spodní hranice pokuty ve výši 250.000 Kč. Jinak by došlo k porušení ústavně zaručeného práva podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod“.

[36] Právě uvedené závěry lze plně aplikovat na danou situaci. Ačkoliv v době rozhodování žalovaného o pokutě bylo nyní zrušené ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti platné a účinné, nelze jinak, než s ohledem na zrušení předmětného ustanovení Ústavním soudem pro neústavnost, napadené rozhodnutí zrušit a žalovaného zavázat, aby o pokutě rozhodoval znovu. Bude se přitom řídit zákonnými limity pro ukládání pokuty.

VII. Závěr a náklady řízení

[37] Po provedeném řízení soud uzavírá, že závěr žalovaného o tom, že žalobkyně spáchala správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, nepřezkoumával z důvodu opožděně uplatněných žalobních námitek. Pokutu žalovaný uložil podle protiústavního ustanovení, a je tedy třeba, aby rozhodl znovu a přihlédl přitom ke konkrétnímu případu, osobě žalobkyně i jejím majetkovým poměrům, aniž by byl vázán nepřiměřeně vysokou spodní hranicí pokuty.

[38] Jelikož napadené rozhodnutí potvrzovalo jediným výrokem prvostupňové rozhodnutí jako celek, soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. celé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. se vrací věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Bude nezbytné ve věci rozhodnout jak o správním deliktu, tak i o trestu. Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí žalovaný.

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soudu je známo žalovaným uváděné rozhodnutí zdejšího soudu o nepřiznání náhrady nákladů řízení žádnému z účastníků v obdobné věci. (viz výše odst. [8]). Senát 29A však názor tam uvedený nesdílí. V minulosti v obdobných věcech rozhodoval o nákladech řízení tak, že žalobcům vzhledem k úspěchu ve věci přiznával náhradu nákladů řízení a nevidí důvod, proč se od této praxe odchylovat. Jedná se např. o rozsudky ze dne 15. 9. 2015, č.j. 29 A 16/2013-104 a ze dne 25. 6. 2015 č.j. 29 A 6/2013-79. Soud nezpochybňuje, že žalovaný v době rozhodování nemohl vzhledem k platné právní úpravě o výši pokuty rozhodovat jinak, žalobkyně však také nemohla postupovat jinak, než podat žalobu, pokud s rozhodnutím i s ohledem na výši pokuty nesouhlasila.

[40] Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátem, jehož odměna a náhrada hotových výdajů byla stanovena v souladu § 35 odst. 2 s.ř.s. podle vyhl.č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[41] V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba včetně návrhu na přiznání odkladného účinku, účast u jednání dne 11. 10. 2016) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3100 Kč, a 3x 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy celkem 10 200 Kč. Dále byla přiznána náhrada za promeškaný čas dle §14 odst. 1 písm.a) a odst. 3 advokátního tarifu za čas strávený cestou ze sídla advokáta k jednání před Krajským soudem v Brně za 8 půlhodin, celkem 800 Kč. Žalobkyni rovněž přísluší náhrada cestovních výdajů advokáta k jednání u zdejšího soudu dne 11. 10. 2016 za cestu Šumperk-Brno a zpět, celkem 270 km, osobním vozidlem registrační značky ..., zn.VOLKSWAGEN, obch. ozn. PASSAT. Výše byla vypočtena dle předloženého technického průkazu vozidla a vyhlášky č. 385 /2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. V daném případě soud vycházel z průměrné spotřeby 6.2 l pohonných hmot na 100 km, průměrné ceny pohonných hmot za 1 litr - motorová nafta 29,50 Kč, sazby základní náhrady u osobních silničních vozidel 3,80 Kč. Náklady za cestovné činily 1 519,82 Kč. Celkově se jednalo o částku 12 519,82 Kč. Protože je advokát žalobkyně plátcem DPH, došlo ke zvýšení uvedené částky o 0,21% (2 629,16 Kč) na 15 148,98 Kč.

[42] Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3.000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1.000 Kč. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 19 148,98 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. října 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu